

И тъй, писмото, четенето и писането се е криело отъ народа; не позволявали ни натърговецъ, ни на занаятчия, ни на земледѣлецъ, да учи писмо и четмо. Дори царетѣ, пълководцитѣ и управителитѣ не знаели да четатъ и пишатъ. Но когато се изминало много врѣме, жрецитѣ почнали да позволяватъ на царскитѣ дѣца да се учатъ, а покрай царетѣ зели и другитѣ голѣмци да искатъ за тѣхнитѣ дѣца грамотностъ и учение. По този начинъ почнали да събиратъ отъ първитѣ фамилии млади момци, които да учатъ заедно съ жреческитѣ синове четмо и писмо. Освѣнъ писмото, жрецитѣ почнали да разказватъ на ученицитѣ приказки, що тѣ знаели за боговетѣ, за слънцето, звѣздитѣ, болеститѣ, войнитѣ, разнитѣ народни бѣди и т. н. Изпървенъ учението въ четене и писане вървѣло много трудно, защото писмата били много мжчни за писане и запомняне. Букви тогава не е имало. Писмото било *образи*, сирѣчь изписвали образитѣ на прѣдметитѣ, за които искали нѣщо да научатъ или запишатъ. Писмото въ различнитѣ царства било различно, Египтянитѣ учили, пишели и четѣли *иероглифи*, по-сетнѣ тѣ измѣнили иероглифитѣ въ по-лесни за писане бѣлѣзи; Асировавилонянитѣ учили, пишели и четели по *клинообразно* писмо; китайцитѣ имали други писма — тѣхното писмо състои отъ особени знакове за всѣка дума. Всички китайски думи иматъ само по една сричка, за всѣка сричка си има особенъ бѣлѣгъ. Въ китайския езикъ има 50,000 думи, та който иска да се научи да чете и пише, трѣбва да запомни тамамъ 50,000 знакове. А това е било и днесъ е много мжчно и трѣбва човѣкъ много години да се учи, доклѣ го научи. Китайцитѣ пишатъ отвѣстни редове отгорѣ надолу.